

Hà Thương

Miền Không Thể Xóa

Em tự hỏi mình rằng: "Liệu có bao giờ anh biết hối hận không nhỉ? Liệu có một lúc nào anh chợt nuối tiếc khi ta mất nhau?... "Đúng, chúng mình đã mất nhau ở lúc không hề đánh mất, lúc mà em ngỡ như đó chính là cái nền vững chắc cho mai sau.

Em đã khóc, đã quẩn quại trong nỗi buồn vô tận, em giãy giụa để thoát khỏi nỗi buồn, nhưng tất cả chỉ như con thú bị nhốt trong lồng sắt, không thay đổi được gì – không thể thoát ra ..., đôi lúc em thấy mình như bị quẩn trí, không cảm nhận được gì cả. Bạn bè kẻ bảo em quên anh, người bảo hãy "lao vào" hỏi cho ra nhẽ – song cả hai điều đó em đều không làm nổi. Quên anh ư? Ừ ... thì em cũng như bao người thôi, đã yêu thì yêu hết lòng. Chỉ có điều em lại không dám hết mình vì tình yêu! Có thể trong em – bản chất thành cố hữu, em yêu anh đấy, yêu hơn tất cả nhưng em không thể lao ra giành giật anh – em không thể và không muốn van xin một thứ gì hết. Tình yêu lại càng không thể. Em chưa có mối tình thứ hai, em chưa đi qua anh, song em hiểu cái gì thuộc về lẽ đúng, cái gì mình nên làm! Kỷ niệm giữa chúng mình quá nhiều – bao giờ xóa hết? Lấy gì để xóa? Ngồi nghe thầy giảng – khi liên hệ đến chuyện đời thường. Thầy bảo:

"Tình yêu chỉ đến duy một lần!". Em khóc! Đúng, vì sau anh, em có yêu nổi ai đâu? Mặc dù

Xa nhau rồi ..., sự sẻ chia, đồng cảm nơi em đã thành thừa thãi, anh không cần đến nữa, em biết anh bận rộn nhiều ... nhưng không hiểu sao em lại cứ chờ, cứ hy vọng có một lá thư anh gửi, cùng lời xin lỗi và nối lại mối tình đầu ... Em sẽ tha thứ, sẽ bỏ qua tất cả, em sẽ mãi mãi bên anh ...

Em hay nhớ anh, nhớ một dáng hình thân thuộc cùng bộ quân phục giản dị mà đẹp đến mê hồn. Ra đường khi bắt gặp một màu áo ngang qua, em lại nhói lòng, vừa ao ước gặp anh, có anh – lại vừa giận anh, giận ghê gớm, nếu không muốn nói là ..., những lúc ấy trở về em hay khóc. Tự trách mình rồi lại trách anh. Trách mình yêu anh quá nhiều. Trách anh đã không thật lòng yêu em. Để rồi chỉ vì một câu nói đùa: "Em chưa bao giờ yêu anh!". Thế mà anh bỏ đi cùng lời chia tay để lại trên trang giấy. Cứ tưởng anh đùa – hoá ra là thật. Em chỉ nói đùa sao anh không nhận ra? Điều đó cấm kỵ và không được đùa ư? Anh nói với em một lời để đừng thêm một lần thế nữa, em sẽ nghe. Anh yêu em? Yêu thế sao? Thử hỏi đó là tình yêu thật sự chưa? ... Em buồn nhiều! Ngày trước em luôn phản bác câu của miệng người đời: "Tình yêu đầu tiên không bao giờ tới đích – chỉ là kỷ niệm trẻ thơ ...". Em đã quyết lái con thuyền tình yêu của em đi đến cuối bờ, thế mà giờ, em cũng phải buông tay trôi xuôi theo lối mòn ấy. Em không đủ sức cưỡng lại, vì lòng tự trọng, vì danh dự? Hay chỉ vì ... vì em đã hiểu ... Anh lừa dối em, lừa dối mối tình đầu

của một cô sơn nữ!

Mất nhau rồi, còn biết trách ai đây? Trách mình hay trách anh? Hay trách sợi tơ trời mỏng mảnh, trách kỷ niệm hay sự phũ phàng???

Mất nhau rồi – thôi thì đành vậy! Muốn hay không cũng phải đối mặt với thực tại mà. Muốn tha thứ tất cả, nhưng anh không cần nữa sự tha thứ! Vậy thì em sẽ tự tha thứ cho mình vì tội: “Yêu anh nhiều quá!”. Hy vọng vào thời gian ...

Mọi cái đã đến, đã xảy ra, rồi mọi cái lại cũng trôi qua. Anh bình an nhé – đừng nghĩ em sẽ trách móc. Không! Em giận anh nhưng cũng luôn yêu anh, em chưa bao giờ quên anh cả. Anh không có lỗi đâu, chỉ tình yêu có lỗi thôi.

Vị ngọt của tình đầu dầu xen cả đắng chát, nhưng chẳng bao giờ em xóa hết, chẳng bao giờ em quên nổi! Có bao giờ anh nuối tiếc? có bao giờ anh hối hận và sẽ trở về với em không???

Hà Thương

Nguồn: Thời áo trắng

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên

vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003